

Hallo...wie ben jij?

Twee dagen lang werkte Charlie aan het dier.
Elke vrije minuut.
Na school.
Na het eten.
Zelfs 's ochtends, nog voor hij zijn tanden poetste.

Het was alsof zijn handen wisten wat ze moesten doen,
nog voor hij erover nadacht.

Het dier kreeg een gezicht.
Een snuit die licht naar beneden boog.
Wolkerige wenkbrauwen die zo zacht waren dat Charlie
er steeds even in wilde knijpen.
En dikke harige armen die eruitzagen alsof ze gemaakt
waren om knuffels uit te delen.

Toen hij de laatste draadjes wegknipte, leunde hij
achterover en keek ernaar.

“Zo... wie of wat je ook bent...je bent af.”

Hij wist niet waarom, maar hij durfde het dier niet
direct aan te raken.
Het lag daar zo rustig.
Te rustig.
Afwachtend...

Charlie legde zijn hand voorzichtig op de buik van het
dier.

Op dat moment gebeurde het.

Een trillinkje.

Heel klein.

Alsof er ergens diep binnenin een motortje langzaam begon te draaien.

Charlie schrok en trok zijn hand terug.

Het dier bewoog!

Niet veel, maar wel genoeg om Charlie achteruit op de grond te laten vallen.

De lange armen kraakten. Ze werden voor het eerst sinds lange tijd gestrekt.

De snuit opende een klein stukje.

“Ha...” kwam er zacht uit. Niet duidelijk. Meer een soort uitademing die op een woord leek.

Charlie's hart bonkte.

Het dier...nee, de luiaard, probeerde het nog een keer.

“Ha-looo...”

Een zachte stem vulde de kamer
Charlie kroop dichterbij.

“Hallo? Kan jij praten?”

De ogen van de luiaard gingen open.

Grote, bruine, warme ogen die tegelijk nieuwsgierig en slaperig keken.

“Haaalooooo...Char-lie.”

Charlie verstijfde.

“Je...je kent mijn naam.”

De luiaard knipperde traag. Hij moest even nadenken.

“Ik ken...jou,” zei hij. “Jij...hebt mij gemaakt.”

De luiaard haalde zijn lange harige armen op en liet ze dan slap neerploffen.

“Ik ben...Lenny,”

Charlie glimlachte breed.

Hij wist ineens dat het klopte.

Dit was geen gewoon dier.

Geen knuffel.

Geen lapjes-hap-snap-project.

Dit was Lenny.

“Lenny,” herhaalde Charlie zacht. “Aangenaam.”

Lenny keek rond in de kamer. Zijn ogen bleven hangen bij het raam.

“Waar...is...bos?, vroeg hij met een logge, slepende stem.

“Bos?”

“Mijn bos,” zei Lenny. Zijn wenkbrauwen zakten een beetje treurig naar voren. “Ik hoor...in het bos.”

Charlie slikte.

Hij had een wezen gemaakt dat een thuis had.
Een thuis dat hij niet kende.
Een thuis dat Lenny nu miste.

“Maak je geen zorgen, Lenny,” zei hij, terwijl hij de harige arm voorzichtig vasthield.
“We vinden het. Beloofd.”

En terwijl hij dat zei, waaide er ineens een klein plukje vacht van Lenny's arm, bijna onzichtbaar.

Het dwarrelde zachtjes neer op de grond.

Charlie zag het.
En voelde het meteen.

